

Alma M. Karlin

Isolanthis

Roman o potopu celine

Iz nemščine prevedla Mateja Ajdnik Korošec

Prva knjiga

Korenina

V votlini temnih sil

Za njima se je zgrnila hladna in grozeča tema.

»Za ovinkom pri ... tisti ... skali,« je bebljal Tolotli, Škorpijon, čigar sicer predrzni jezik je sedaj hromila porajajoča se groza, saj se mu je nenadoma zdelo, kot da si na trdi kamnini svoje kremplje brusijo orjaške zveri, »tam je. Jaz pa ... se bom vrnil.«

»Naj bodo tvoji zobje trdna rešetka pred tvojim jezikom, sicer bo zlo, ki bo uničilo mene, pometlo tudi s teboj,« je odvrnil Atarikitli, a njegove besede so izzvenele v šelestu listja, v brenčanju palm, v ječanju in pokanju skal; Škorpijon pa je kot prebičan od groze stekel proč kot še nikoli dotlej v svojem življenju, niti zaradi plačila niti zaradi ljubezni.

Atarikitli, ki si je svoj svetlo rumeni obraz natrl s temnim oljem, se je še bolj zavil v črno sivo ogrinjalo in v mehkih sandalah tipal okoli omenjene skale. Po njegovih žilah se je pretakala kri najvišje kaste, edino iz njegovega rodu so izvolili kralje Pozejdonije, katerih moč je posredno ali neposredno segala čez vsa atlantidska kraljestva, in čeprav ga je od najmogočnejšega prestola zemlje ločevalo le še sedem življenj, je moral tukaj skrivoma slediti nevarnim stopinjam nekoga, ki je bil mogočnejši od njega. Najsi je bil še tako pogumen, je vendar čutil nepremagljivo grozo pred tem krajem, votlino temnih sil, za katero so vedeli le redki in katere lego mu je po dolgih prizadevanjih končno uspelo raziskati šele danes.

Postopoma so se mu oči navadile na temo, ki ga je obdajala, in v skali je odkril razpoko, skozi katero se je menda moglo priti v notranjost gore, a ko je porinil svoje telo skozi ozko odprtino, se mu je zdelo, kot da ga vleče nazaj ledeni veter, kot da se ga oklepajo mokre roke, roke, ki so bile preveč nesnovne, da bi lahko bile človeške, zato je zbral vso voljo, ki jo je premogel, in se boril proti navalu strahu in gnusa, ki je grozil, da ga bo premagal.

Že po nekaj korakih v nižjem, ozkem rovu so skale nenadoma zazijale in znašel se je v visoki, zelo prostorni votlini, v kateri je vladal vijolični mrak. Na njenem skrajnem koncu so bili skupaj potisnjeni črni, obklesani kamni, ki so služili za sedeže, in Atarikitli se je po tesnobnem oklevanju odločil, da si bo nedaleč proč poiskal kritje za ogromno skalo. Že tako ali tako temačen prostor je več takšnih skal le še bolj zatemnjevalo. Verjetno so zgrmele na tla ob potresu in mu sedaj nudile skrivališče, od koder je upal, da bo lahko opazoval dogajanje. Medtem ko je v globoki senci zavzel takšen položaj, ki naj bi mu omogočal čim daljšo negibnost, ga je spreletel mraz, ker je imel občutek, da je vse okoli njega – korenine, ki so prodirale skozi skale, kapljajoča voda, kamenje, ki se je drobilo – nenavadno živo.

Nenadoma sta sikanje in šepetanje okoli njega zamrla, prenehalo je tudi nepojasljivo praskanje po skalnatih stenah. Zaklinjevalci, bilo jih je približno dvajset, so bolj lebdeli kot hodili do svojih sedežev; najmlajši je na stene pritrdil skleda s kadihom. Razširjal se je smrdeč dim, temno vijolični mrak je sedaj napolnjeval vso veliko votlino. Može se nositi temno vijolična oblačila in tudi načelki so

bili istega barvnega odtenka. Bledo rumeni obrazi so se voščeno kakor mrličji svetlikali iz ogrinjal.

Atarikitli se je trudil, da bi kolikor toliko prepoznal prisotne, ki so z ramo ob rami tvorili zelo zaprt polkrog. V sredini je, tako kot je predvideval, sedel Arototec, mož, ki je želel vladati mestu, deželi in kralju in o katerem so krožile najsrhljivejše zgodbe. Poleg njega je bolj živ in zato manj srh vzbujajoč sedel Torototec, ki je bil nekoč svečenik in je zahvaljujoč Arototecovemu vplivu pred kratkim postal eden izmed dvaindvajsetih svetovalcev prestola. Od preostalih mož je Atarikitli zaradi temačne razsvetljave prepoznal le še Eritola, Marikuja in Tschiropeca.

V votlini je postalo tako tiho, da je prisluškovalc občutil bitje lastnega srca kot moteče in je, kot bi ga hotel ublažiti, čezenj razprostrl obe dlani. Temno vijolične pojave so bile negibne kot mumije, le oči so žarele in s čela jim je kapljal mrzel pot. Njihove misli so se združevale v eno silo, eno voljo; tok, ki je z vedno večjo silo tekel skozi njihova toga telesa, je bil le *en* tok ...

Počasi, kot pod strašno prisilo, so se goste koprane kadila redčile; na tleh so kakor oči zahrbtnih škratov poplesavale modrikaste iskre; meglice so se vedno bolj razblinjale in pokazala se je bela pojava z obrazom mrliča.

Atarikitli si je zaril prste v telo, da ne bi prestrašeno kriknil, kajti čutil je, kako se za njim nekaj nevidnega odmika od skalnatih sten in leti proti prikazni, rojeni iz dima. Lasje, ki jih je obveval veter tujega sveta, so se mu naježili in po vsem telesu ga je oblil mrzel pot.

Najmlajši izmed čarovnikov še ni bil člen v verigi. Naslonjen je bil na steno ter v rokah držal skledo, ki je

bila napolnjena s krvjo, in Atarikitli se je spomnil, da je kralj Naritli pred nedavnim prepustil Arototecu na smrt obsojenega zločinca v znanstvene namene. Po vsej verjetnosti je ta posoda vsebovala še toplo srčno kri nesrečnika. V hladni votlini se je iz sklede kvišku dvigala fina para ...

Medtem ko se je Atarikitli trudil obvladovati svojo zaprepanost in žalost, je mladi čarovnik pristopil k prikazni in tako blizu pred njo na tla izlil svežo kri, da so stopala stala v njej in se je rob oblačila obarval rdeče.

»Kri,« je pomislil Atarikitli z grozo, »kri! Simbol telesa, snovnega življenja.«

Arototec je dal znak, krog se je zopet sklenil, prikazen se je počasi začela gibati, izpod napol priprtih vek so nenadoma pogledale mrtve oči in votel, nenavadno zamolkel glas je izrekel svarilo. Od skalnatih sten je topo zadonel odmev.

»Ne segajte pregloboko v bistvo nedoumljivega! Zlorablajte mogočne sile! Ne zahajajte s svetle poti, varujte se poslednjih skrivnosti! Ne stopate več po poti svetlobe, za najgloblje spoznanje še niste dozoreli ...«

Na obrazih zaklinjevalcev se ni nič zganilo, čeprav jim je z mrko nagrbančenih čel kapljal mrzel pot, le oči so jim močneje žarele. Votel glas je ugasnil kot bakla v temi prostora. Še enkrat, v nejasnih obrisih, je bela prikazen iztegnila dlani – v bran, rotenje ali poslednje svarilo, tega ni znal Atarikitli pozneje nikoli povedati – in se hotela razbliniti. Arototec je ponovno ukazovalno dal znak, krog se je znova sklenil, čez tla so poplesavale iskre, prikazen se je zgoščevala, dvignila ogromen kamnit blok, ki ga ne bi

moglo premakniti petdeset mož, in ga z lahkoto poveznila na drug visok kamniti blok. Prisluškovalec je imel občutek, da bi ga v vijoličnem mraku lahko odkrili, zato se je drgetajoč od groze odplazil za najbližjo skalo.

V tistem trenutku je skozi prostor zadonel tako srhljiv nečloveški porogljiv smeh, da se je Atarikitli vrgel z obrazom na mrzlo zemljo, kajti iz globin je udaril leden zrak, megla se je ponovno zgostila in po skalah naokoli je začelo praskati in grebsti, kot da se hočejo številne dlani osvoboditi. Srce prisluškovalca se je krčilo od groze in trpke bolečine, saj je to preseglo njegove najhujše slutnje. Na tem mestu ni bilo več sledi o svetlobi velikega razvoja, vsi svetli žarki čiste modrosti so izginili ...

Tukaj so vladale temne sile, ki so jih zaklinjali čarovniki, da bi jim pomagale podjarmiti in vladati stvarjem, ljudem, skratka celemu svetu.

Zaradi te žalostne gotovosti, povezane s pretresljivimi dogodki, ki jim je bil priča, je izgubil zavest.